

Живорад
Недельковић

Тушин
и још
50 њесама

886.1-1

сигнатура

Живорад Недељковић
ТУТИН И ЈОШ 50 ПЕСАМА

✓ + 152672

64 541

Издање
часописа

ИДЕЈА

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига друга

Уредник
ДРАГАН ХАМОВИЋ

Живорад Недељковић
ТУТИН И ЈОШ
50 ПЕСАМА

ИДЕЈА

НЕУМЕРЕНИ РАД ГОДИНА

Непробојна је опна коју године излучише,
У бити истоветна металним љуспама, челичном
плетиву,

Али потпуно различите намене. Не штити
Од бодежа, метак би стао и насмејао се
Пред њом пре него разори ткиво,
Кад крв плусне и заврши у разноликости.
И обичан ударац заводљиве речи
Кидао је опну небројено пута.

Постоји она због другог. Спречава
Покушаје врлог смисла да уђе у ограђени посед
И поремети освојену устаљеност.
Све што би нашкодило стоглавој зебњи
Бива уништено или, у мање опасним случајевима,
Преображено у њу.

Тескоба се брани осамом, осама потеже
Тескобу кад нема ваљаних одговора.

Чак и у моментима кад схватим
Да су многе од година
Неупотребљиве и одиста улудо размењене
Непробојност остаје иста.

А некад сам био дечак,
Само наговештај ширења.

УЗ СЕЋАЊЕ НА ДЕТИЊСТВО

Дани у којима је размишљање
Усиљена замена за разгртање облака
Над крововима, нанизани су
На концу ушлетеном од капилара.

Опрљена тешким мирисима, дружења
Не помажу: сивило као грабљивица
Шестари понад њих
И гута искидани смисао.

Невична черупању, опире се самоћа,
Њен добри тумор притиска ткиво,
Али се поступно спаја с болешћу
Одбеглом из посве другачијих дана,

Широких и уређених, кад су капилари
Били пуни, а постојале само
Несагледиве обмане и речи,
У заокруженом, неначетом низу.

САБРАНА ЛИРИКА

Одагнао си придеве, коначно,
А још би да урлаш у катакомби о недостижној
Жени. Поредиш је с биљкама из репортаже,
Али се лецнеш на време. Сувишни су спојеви
Који ремете опседнутост. Подносиш животне
Тегобе, ходајући као што она хода.
С циљем да освоји. Освајаш,

Свакога дана по једну огољену реченицу,
Лекцију о усправљању. Идеш унатраг, нем и
решен,

Не марећи за ерупције, чарке и распеће,
Ка чудовишном претку, спремном да заусти:
Драга, мириснија си од руже
И: Дан је мек, као крзно.

ВЕЧЕ КАД СМО ЛОВИЛИ ГОВОР

Седели смо на тераси. Лето је било
На измаку, баш као и речи после свих
Задатака. Али ноћ је била топла, једна из низа
Потребних за обнову привида, улудо трошених
Изван страница књига. Ловили смо говор касних
Пролазника и замишљали те девојке, путеност,
Неуморне усне. Тихо би се окомила на псовке,
Неспретно док сам сипао пиће чија се боја
Није могла распознати.

Обоје памтимо и распознајемо сласт
Ноћних речи, суму беса из нежних година,
Скаредност невољну да привиде надомести.
Лето је било на измаку, и башкарило се
У сећању. Било је безопасно седети на тераси
Под одјецима, прислушкивати.

Трезни од предвидљивости, то нисмо знали.
А могли смо слушати инсекте или какав
Незавршени језик, сличан совином.

СЛАДОЛЕД

за Дамира

Лепљиво летње поподне. Мириси
Сувог цвећа. Ауспух. Ослобођена крила.

Чешљам *triticum sp. durum*
На глави мог сестрића
(Пет година, екваторско небо у виду,
Малтер на нашој фрески
Још се не суши. Анђео.)
Нестрпљиво, хајно.

Идемо у центар да поједемо
Сладолед. Сешћемо под сунцобран.

Срећемо пријатеље. Причам
Понешто с њима. Додолски. Смеје се
Анђео. Чаврља. Све изазове прихвата
Не мислећи о далекосежности слова.
Докле: у свему тражим непознато,
Изван првог смисла.

Сестрић запиткује, хлади ме љубављу,
Смислом.
Видим: полегла хранљива трава
Вапи чешаљ.

ПРЕВАЗИЂЕНА НАРАЦИЈА

Жвакаћа гума на путу. Траг ноћашње љубави
Крај ограде, брзина. Неком од пролазника
Биће лепљив корак, неко ће закаснити
И бацити у жбуње штап за пецање.
Неко већ прича сам са собом да је јутро
Налик непропустљивој тканини,
И сличне тричарије. Брокат, жоржет.

Неприличан је опис. Прича. Била си
У самоуслуги, изабрала кулисе. Додала небу
Понеку страницу из историје уметности
И увећану репродукцију с олујом у дубини.
Библијски призори, издаја, давно превазиђена
Нарација. Излишно је беседити о закидању.
Уместо ситниша, касирка ти увек враћа
Жвакаће гуме. Понегде подмећу сећање
На епске битке, или чак: брокат, жоржет, муслин.
Дуг забашурују увеличавањем, а живот
Поништава фигуре, сажвакан ипак, и бачен
Кроз заптивени прозор.

БЕБИНА КОЖА

Небо је као бебина кожа.
Ако изоставим *као*
Добићу на прецизности слике, блеснуће
Хваљено сажимање.
И тако редом: лапидарност, језичка економија.

Бирам поређење, иако не знам шта је небо.
Нисам астроном, ни метеоролог, знање из хемије
Штуро је, гимназијско. Шта је бебина кожа?
Беба која ме познаје колико сутра може бити
Лош човек, убица лаких жена
По музејима. Или председник владе
Неке од светских сила.

Поређење опстаје. Јутро припада суми јутара
Због којих је вредело проходити
И заменити нејаку кожу и немоћ слојевима
Искуства. Остали дани и могуће компарације
Пресудно доприносе старењу.
Не трпе сажимање.

КАКО САМ

Одавно нико није питао како сам,
Одавно нисам питао било шта.
Не рачунајући обраћање трговцима
Излази да говорим тек са собом.
Певам. У себи. Песме које чујем док пролазим
Покрај уредâ. Свадбене шатре крцате су посуђем.
Дечаци разбијају све што се може разбити.
Ломе руке у школским клозетима. Силују
Младог психолога. Неоправдане изостанке
Прогута речни муљ.

О томе певам. Археолог говори да ће ускоро
Открити кип богиње плодности. Неколико
материца.

Певају богиње на припеци. Блистају
У витринама. Запамтићу њихову песму.
И миленијуме набрекле у абдомену.

РЕД ТИШИНЕ

Померају се. Густе облици гужвају
 Начето платно и творе осине спојеве.
 А као да се крећу кровови, тло
 И плочници испред опустелих радњи.
 Кад умине ветар, пашће први снег, мислимо,
 Свако у себи спајајући оно што догађа се
 С нечим што неће имати запремину.
 Тело је спремно да прими и доврши
 Још коју скицу као што је јутрошње исклизнуће
 воза,

Одмах претворено у роман-реку.
 Отровни су гасови заразили ваздух.
 Ништа обично и схватљиво, ништа безопасно
 Није више важно речима. Ако је ишта
 Икад и било изазовно. Померају се облаци
 За чији опис су нужни језик скромнији
 Од овог, и песник у улози дворске луде.
 Пашће снег, кад стишају се кошава и лавез.

Рекао бих то, први, памтећи како скретничар
 Богато шири руке, проговорио бих, згужван
 Као цистерна, давнашњи понос овдашње
 Вагоноградње, али чему исклизнуће
 Из гасовитог говора: ред тишине,
 Ред очаја, вејавица, ред тишине.

КИШНИ ДАНИ У БЕЛФАСТУ

Повремено мислим да догодило све се
Од чега је требало бежати, каткад
Само бежим не мислећи о опсени што промиче
Док журим. Сума доживљеног се стврдњава
Унутра, околу је трипа мешавина слузи
И течности из доба прве речи. Тако сам мало
Знао о овом дану, сударању гласова
С капима прозне кише. Мало, а годинама
У залудној Поезији подвлачих редове.
Трају још само графитне линије, усхити на кожи.
О одласцима и доласцима тако мало,
О симболима и песмама. Низ провидну амбалажу,
Спирајући прашину, одлази вода. Отврдла знања
Пролазе кроз крошње, састављене од говора
И посрнућа. Упитан пред трафиком, узгред,
О каменовима који належу, док киселимо се
У бурету без течности, помислих на корале и
Урал.

И рекох, испирам сећање: сезона је кише,
Киша је свуда иста, овде и у Белфасту,
Ова је била намењена острву. Поднећемо,
Меса жилавог, без жилица. Витлајући векном,
Рецептом за лекове, сеоска се луда још цери,
Запиткујући све што је на дохват: шта је киша,
Шта сезона, шта је месо. Пита и стреми,
Изнова испирајући, тај нехајно обесправљени
Створ, подвучени тај ред, коначан, непромочив.

ЧЕКАЈУЋИ КАФУ У НЕПОЗНАТОМ ГРАДУ

Одвајамо срж, спремајући се за размену
У објави хладњикавог јутра,
Још само да шољице ишарају чаршав.

Сасвим полако пуца омотач, понегде је
Могуће назрети пукотине. Једна обухвати:
Лоше сам сјавала, друга: Нисмо морали
Да изгубимо, али се зев не шири,

Не прима околна здања, уједана
Невидљивим зубом. Отровне аутомобиле
Спарује са жамором службеница у цвату,

Оклева у овлашној слици коју мрешкају
У прељуби затечена конобарица
И њено објашњење да је штедњак отказао,
Усклађено с нашим неодмаклим припремама.

КАО ПРЕДГОВОР

Ветар је унео пометњу у распоред,
А стварни разлози остали су невидљиви.
Хитрина је коначно ушла у мисао:
Пали су црепови, искидана стабла претећи
Још падају, вода ће ускоро донети људски леш.

Постојали су услови за сан. Спавао бих
Бесомучно, без колебања, уморан
Од свирепости славуја и пчела, тонуо у перје
Све до часа кад би у моју вену
Доспела порука да је ред на мене.

Да, млитави стихови, опседнутост,
Истанчана жудња за саговорником.
Деценијско потчињење трагању за нечим
Чега нема у овом језику.
Хладнокрвно мирење с непостојаношћу живаца,
Увијено у целофан из продавнице меса.

То и остала унутрашња злостављања,
Скрхани утисци, нежност, немоћна
Да успротиви се свирепостима.

Мало-мало, стижу другачије поруке
Од оне за коју душа десетлећима
Спрема јазбину.

Ветар уопштен, ни крив ни дужан,
Оличење сумње,
Послужио је као предговор.

МАЧКА КОЈА ЛОВИ ПУРПУР

Пре много година, у време првих песничких
Признања, кад веровах да поезија ... и тако даље,
Пријатељ је приметио да та поезија и није нешто
Нарочито, обично ређање бесмислених слика.
Он је тада својски покушавао да пише,
Није баш ишло. Онда је, будући паметан, одустао,
Бавио се политиком, постао пословни човек,
Ако тај израз није сувише јак.

Није тај човек од *јосла* пресудан за ову причу,
Ни то што ми је све мање пријатељ, како стижу,
Сасвим прозачни, успеси. Важне су слике
Из његове опаске. Могу оне заиста бити
Неутемељене, има сијасет примера у српској
Поезији. Али им се не може одрећи инвенција,
Спрдња, моћ да засене бизнисмене, да разоре.
Овако некако:

*Мачка је скојина, јер њацови њремеравају авлију,
Дворишће без граница је. Међе користијмо
Уместо византијске њређе. У забитијим
Крајевима место шалова везују облаке око враћа,
Пурџурне и цинобер, ах, окер, све је окер
Под абажурима, и мачка је окер, носи мандарину
У губици, сабира боје за обитијељ. А њамо
Недалеко, једу мачке, их, они љубе деликајесе.
Можда ће њојести нашу мачку, њријатијељу.
Канибализам је бизнис, схвати. Барбари, ех,
Прмеравају дворишће. Завришће њосао,
Премда је њренујино њеодолиј неусјраван.
Узалуд њосије њемилари. Ух, залуд.*

МЕТЛА

Пре ручка, увреженог, излазим тек да се надишем,
А увек сазнам да има посла за метлу у нашем
Не баш уређеном дворишту. Зеленом, иако
Овде-онде остало је снега. Уклоним шаш, хартије,
Сакупим отпад метлом. Одложим га
Где мање је видљив. Корачам по меком тлу,
Док супа се подгрева, и залудан измишљам
Објашњења налик овима:

*Снег је тихо њроклейсџво заумља;
Кокошка, њај варљиви облик савршенсџва;
Досада је мачка у крзну фебруара;
Гробље, нечујни урлик њрајања;
Покушај извргавања идиле руглу, њо је Србија,
Док њесак несџаје у њаласима;
Исџоријо, њи скује њодмуклих глагола,
Лишена наџруха умоболног;
Поезија је недефинисано чудо, а чуда су чудна.
Тако, или слично. Увек о истом,
Држећи се метле, идеје о ручку, и заборава.*

ТОПЛО ЈЕ

Топло је. Ето, зачет је, премда шкрто,
Савез с потребом да штогод запишем.
Прохтело се. Ишчекивање догађаја, покорне вести,
Или очекивање да киша потре жамор одужило се
Као уобразиља. Прећутно сам повлађивао
Засићености. Недовољно расањен,
Гомилао увек исте наслаге на бедем:
Славуји, маслачак, цвет шефтелије, млако пиће
У жудњом осликаном сутону.

Топло је, говоримо недељама,
Обраћајући се самовању у нама, издалека
Подударни метежу, изблиза налик на сан
Скрушене тропске биљке.
Узгред, она је месождер.

Врућина. Волшебни пакт с речима
Повећава температуру, као у тропима
Што чини изостанак монсуна.

Ни ти, ни ја, не љубимо тропе, такозвани рај.
Те презасићене биљке несклоне покорности.
Овде људи творе џунглу. Прочитах у новинама
Да је у том рају питон појео двомесечног дечака.
Одмах сам уништио дневно следовање забаве
И информација. Кажеш: топло је, а не слутиш
Да биће још топлије, кад бебе схвате.

КАТЕТЕР

Као катетер, зрак продире. Ако данас
Не осушимо шљиве питање је шта ће бити
С топлотом. Кажеш: свеједно, ионако има
Превише питања. Шта ће бити с тропским
Животињама ако шуме постану хартија.
Кад на њој нацрташ анаконду са слоном,
У утроби дајеш приказ рептила, слон заувек
Остаје невидљив. Ако насликаш
Телефон с каблом у облику змије,
Заштитићеш слона. Очување слонова
Једнако је очувању топлоте.
Дужност је чувати сећање.

Зрак улази с месом шљива у твоја устаща.
Нестане ли плодова, насликаћу сећање на њих.
Твој стомак и коштице. Узгред:
Телесни отвори нису ни потребни.

ТУРИСТИЧКА ПОСЕТА МАНАСТИРУ

Препознајем предео, надам се бестелесном бићу,
Осуђеном да дорађује мозаик. Као над
Нађеном фотографијом сабирам утиске.
Онај о пролазности не могу сместити у ум,
Камоли у запевку мотора, у бруј ослобођених
Путника. Пролазимо између брегова, ливаде као
Јастуци чекају женку и мужјака, и влажан сан
У коме уобличен је заборав. Препознајем,
Био сам овде, као што сам свуда био, походио
Пучине и равнице у поезији других језика.
Напредује аутобус. Као над фотосом, забављен,
Откривам поезију лишену интерпункције. Људи,
Декоративни трагови мува на стаклу, сабирају
Снагу у сеновитим избама. Изаћи ће кад не буде
Аутобуса и белих линија. Сапутница пита
Јесам ли читао новине. Да, читајући столећима
Поезију овог језика, кажем, прихватајући
Бомбону с језгром од љутих трава.

ТЕЛЕФОН

Док уређујем пејзаж у старој песми, касно ноћу,
Звони телефон. Зове пријатељ. Песник. Тек тако,
Да чује вести. Пишем ли. Причамо читав сат.
Једини летњи дар. Разговор о поезији.
Он дорађује фрагменте о рађању метрополе.
Ја рабим сеоску идилу. Кабал који спаја
Наше слике винут је понад ливада и лугова. Речи
Испреплетане у њему не могу зауставити одрон,
Ни вучицу припитомити. Али су важне, управо
Због прозирности. Као роса на тавним травама.
Капље оскрнављена месечина. Пријатељ, стасао
У раскоши англосаксонске лирике, предлаже
Да стих у песми „Ноћ”: *Као ойойљени кайран*
Тама сјаја гласове, заменим следећим: Зачињена
Сјерма леји ноћне гласове, ја предлажем
Да исказ: *Женско сјоловило, шийља с црџејсима*
Неандерџалца, из песме „Обоа, А. Гинзберг”,
Замени са: *Мамуџи џрче џо зидовима*
И један џо један џројадају у искојани говор.

ПОНОЋНИ ВОЗ

Каже се: клопара воз, то јест
Некад се тако говорило, сада возове
Помињу само у вестима. У судару возова
Памћење пребрисано стаду крава и незнаном
Збиру оваца. Неважно где. У земљи ненасељеној.
Људи у њој путују кануима.
Савлађујући брзакe доносе крзно и подозрење.
Не каже се: клопара кану, мислим, иако
Не знам потпуно значење глагола. Узећу речник,
Одмах, премда интересовање
Није до краја сврсисходно. Поноћни је воз
Отклопарао, појавиће се у вестима, ако налети
У мраку на било шта, макар на чамац који расеца
Журне реке, пристајући уз обалу
Тек да власник прибави со.

БАЈКА О ЋУТАЊУ

Учио сам од биљака, ређе од људи
Кад су ћутали. И бајке су имале извесну улогу
У формирању вокабулара. Особито бајке
Северних народа. Читајући о големом снегу,
Подносио сам овдашње зиме. Лакше је било
Мојим творцима да о мени брину,
Лишени писмености.
Живот је био све друго, само не бајка,
Ту истину сазнавах много касније
Кад ваљало је изабрати неку од улога.
Изабрати, кажем, желећи да отворим полемику
О томе, или о ма чему. Данас су расправе
Избор добитака, а детињство, младост
И ноћи уз поезију још недоживљеног Медитерана
Немају моћ. Знам то, уморан од ступидних
Текстова створених да донесу славу и новац.
Читаоцу не нуде ништа, ни то мало утехе
Налик оној зачетој у бајкама из предела
Наслоњених на екватор. И данас очас преварим
Јару и недостатак кисеоника уз мисао
О племенском врачу и његовом ходу по жару
Баобаба. Шаман је, сећам се, излечио свој народ
Од вируса непотребних речи.
Нечувен подвиг, премда сићушан у поређењу
С чињеницом да ће ово време бити упамћено
По нестанку једног народа. Ех, потпуно излечење,
Супротно науку састављача бајки.

У СПАРНУ НОЋ

Испијам расхлађену киселу воду
У откључаној ноћи пред којом је
Безумно скривати се. Свици улазе
И осветљавају мисли о томе да потрајаће
Отворено време и могућност трошења мехурића
Обогаћених магнезијумом, натријумом
И сличним речима похрањеним у утроби.
Да престаће чежња за умањењем,
И повратком на ступањ мехурића.

ПЕСНИК НА ВРАЧАРУ

Ка Библиотеци иду лако одевене девојке,
Лепе као Шекспир у њиховим торбама,
Као Сервантес под мишицом. Као Дучић
Са огледом о песнику, у насмејаним главама.
У парку трче дечаци, мотри их Вожд,
И он би сладолед, пиво. Намигује јунским
Лепотицама, флуид се одбија са крстова на Храму,
Невидљиве нити лепоте, знања и игре творе
Мрежу што с муком обухвата десетак векова.
За векове који следе потребна је нова опрема,
Сложиће се и Дучић, дипломата. Кад би бануо
Тај бонвиван, стар колико се мора, у новом

бјуику,

Одмах би првој красотици, збуњеној и драгој
До неподношљивости, предао акредитиве и сонет
Исписан на јеловнику из српске кафане.
Након уминућа знатижеље и дивне граје,
Одвезли би се ван метрополе, у поље,
Да бард доживи још једну нежност. Пошле би, ах,
С њима и ине девојке, усхићене, задовољне собом,
Нестварне као револуција. Од разбацаних књига
Поље унапред блиста.

ТУТИН

Схватљиво је да се песма зове
„Београд, жеља за увећањем”, или
„Кишни дани у Белфасту”, али Тутин у наслову –
То је ређе, ако не и сасвим ретко.

Никада нисам био у овом градићу,
Урамљеном у котлини, где клима је оштра,
А људи поносити, клеке у посном тлу.
Фудбалери који су тамо играли причају
О каљавим улицама и гошћењу,
Девојка из КУД-а хвалила је сир.
Мирисне шуме, девичанска вода недоступна
Нашој оморини. Телевизијски репортери
Из зелене забити извештавају о развоју
Сточарства и напретку хармоничних односа.

Да је у каквој стерилној земљи, Тутин би био
Туристичка Мека, имао олимпијске прваке
У непостојећим дисциплинама. Поменем ли још
И месо, и пастрмке, упашћу у ступицу патетике.

Привлачна је етимологија наслова ове песме.
Прича се да је с краја прошлог века на месту
Данашњег града било тек неколико кућа.
Недалеко, био је логор. Азијатске су хорде
Даноноћно увежбавале повратак кући.
Од несносне тутњаве настала је касније нова реч.

Нисам чуо да постоји још које место сличног
Имена. Још нема шумадијског, мачванског,
Нити банатског Тутина, иако хорде упорно
Тренирају, прецизно померајући се
У потрази за нерођенима.

БЕОГРАД, ЖЕЉА ЗА УВЕЋАЊЕМ

Сладим се четвртом јабуком,
А речи љуштим, користим само кору.
Друг из детињства, бануо после
Десетак година, брбља о метрополи,
Срастао, штакор у њеним лавиринтима.
Безбедно пијан, помиње глумце и певачице,
Дебљајући цртице из биографија подвлачи
Оштећења на кори, без мисли
О залудности посла. Ушао у плод као црв,
Сазнајем: ко се не трезни, која је курва,
И сличне детаље из урбаног плана.
Згрчен пред изненадном вивисекцијом,
Превиђам иглу и опијате. Мој друг
Не одолева изазову: надмоћно пије
Ужелев се завичаја и дестилисане лепоте.
Скида незрели тај кајмак.

У кратком поглављу о криминалу
И убиствима, каже: *Никог не дираш,*
Нико те не дира, што је просио. Сузбија
Неверицу, заплићући. Да ли је могуће
Никога не дирати, мрмљам, несвикнут
На посете, са заклоном у трезним речима.
У издубљеним слојевима предвидљивог
Ходам, никад не журећи ка периферним
Ископинама тела. И храним га, као ноћас,
Не дирајући нагрижене делове.

СВЕТЛОСТ У НОЋИ

Од сласти је излазак у ноћ,
Од одраза звезда на површини
Непотребне одеће. Подударан са изласком
Из некадашњег нечег, што није могуће
Напустити тихо и трајно, оставити
Шушљину да сведочи о засићености.

Бројим небеске тачкице, напетом,
Као да окончавам неки непријатан
И болан посао, потом му се изнова предајем
Знајући шта је на крају. Нису важни бројеви,
Ни та светла на авиону,
Плаховито усмереном ка југу.
Ни заводљивост, намах обзнањена:
Три палме на острву, печена риба,
Оде и химне, лакоћа при састављању,
Једноставност приликом растављања.

Одустајем, нисам изашао да бројим.
Авион се зарио у прамење
По којем рије, као по уму што ровари.
Неће се више појавити. Свод, поуздано,
Не оскудева за ту тачкицу. Свеједно је
Путницима јесу ли видљиви и убројени
У нечије волшебне омаме.
Тако путници, док кусају желе
Од сутрашњих сласти.

А онај што стоји, неспреман да се одупре
Негдашњем, верује да је и његова
Светлост однекуд видљива, да препознаће је
Будући становници утробе.

МИРИШУ ЦВЕТИЋИ НА ГРАНАМА ШЉИВА

Речи, благој и топлој као
Јутарња кафа, лако је додати
Исто такву реч. Макар она била
О облацима који и на ренесансним сликама
Сенче предео. Други завичај, а такође
Лишен религије и брижности.
Миришу цветићи на гранама шљива:
Биће ракије, помислим. Усхтем да кажем
Некоме ову реченицу, одсечну и врелу,
Као последњи летњи зној.

Некоме ко ће хитро замислити
Превреле плодове, казан, лулу, сву узвишеност
Справљања пића. И одмах бити пијан
Од речи налик овима: *йечени кромѿир, салаѿа,*
Десѿилисани умор, ѿело.
Онај ко зна да речи морају преврети,
Пре него им дода приручна наравоученија
И лековито биље, јутрос није овде.
Не знам јесам ли га уопште срео.
Или свих ових пролећа говорих тек себи,
Бринући о ономе што ће доћи,
Предвиђајући узроке, без снаге да благој речи
Понекад додам другачију. Реч.

Лебде облаци, сенче предео,
Бехар ће разумети кретњу невидљиве кичице.

РАЗГЛЕДНИЦА

Нехотичан излазак из бусије: на длану
Крупна кап. Још увек могу да осетим
Хладноћу, или бол. Дан је несталан,
Као мирење са зидовима, с телом,
Ураслим у прохтеве. Буду и нестану
Замке случајних сусрета. Журни покрети,
Речи без облика. Пружам линије, длан.
Поштар приноси картон, слова на белом.
Срдачан поздрав, тако сам ганут
Призором: Квебек, старинска улица, фетиш
Од лакоће. Мањак потреба, људи и крупан план
Опстанка. Онда кап на жигу. Рез. Прелом.

НЕКОЛИКО СТОТИНА МЕТАРА

При одласку на посао, док преслишавам
Неколико стотина напамет научених метара,
Увек стрепим. Да сам јутрос остао у дворишту
Урадио бих одвише. Сапео журбу.
Март је. Расути сјај са одбачене лименке
Пада на дугме јутарње познанице. И она хита.
Податно безбрижна, не говори
Да требало би уредити леје:
Декадентним зумбулима и нарцисима
Потребна је брижљива ручица.
У локалној конфекцији иста рука верно
Ушива цепове, дугмад размешта.
Моји прсти остављају отисак
На обрасцима, приносећи цифре,
Улубљене, налик лименци у јарку.

А могао сам стабла окречити, састругав
Легла губара. Говорим да им погодује топлота.
На крају заједничких корака
Сазнајем детаље о колекцији за лето,
О сновима на манекенској писти. Сви сађамо.
И рука са прстима спретним као маказе.
И ова што упркос распусним зрацима,
И гладним леглима, исписује
Стихове на полеђини аката.

ЦРВЕНИ ВЕТАР

Насућу сок, распоредићу колаче,
А ситнице склонити у ладице и полице.
После ћу писати. Киша ће
Ударати у прозоре, лишће опада
Без плана.

Без плана, у томе је подука.
Ни сок, ни колачи, ни писање, не доносе ред.
Годинама сажимах оно што се дешава,
Увећавах остало. Сада бих другачије,
А знам да није могућ обрт,
Налик ономе кад је наш вепар
Смалаксао под ударима црвеног ветра.
Из разговора са ветеринаром научио сам
Да није опасно, нужен је посебан режим
Исхране. Једна инјекција.

Ето поенте. Као под лупом:
Посебан режим, начето ткиво, љубав.
После је лако писати. О болести,
О доживљају који се разликује.

НЕКА, ГОТОВО НЕБИТНА, СИТНИЦА

Голобради галаме на углу улице,
Уносећи сва знања света у распру
Око неке готово невидљиве ситнице.

Улица, свикла на кестење и нечујне
Поливаче, прекида вечерњи сан
И завирује иза спуштених ролетни.

Тамо, у топлим и хладним собама,
Поређана су пажљиво, као боце
С кечапом, непорецива знања о мржњи,

Неслична онима са угла. Испод коже
Смерно чекају час за употребу,
Руку која ће уклонити затвараче.

Застани, придружи се дечацима, и додај
Коју реч теми о морским корњачама.
Докажите да планета плута у утроби кита,

Стани, твој лет ионако није могућ.

СИТНИШ

Нисам говорио, желећи да прикријем
Одсутност. Нису питали зашто,
Само је конобарица ревносно била
На услузи. Опет вињак. Да, опет. И опет.
Задржала је ситниш, захвалив се
Срдачније него што је упутно.
Склапајаћи корице наручених прича,
Очувавши, ко више ко мање, начети
Сиже у грудима и џеповима,
Разишли смо се. Ноћ је била
Будућа, звезде мразне, као што бива
У поезији и такозваном животу.

Може се и без речи, мислим.
Памтим људе с којима сам искушавао
Освојену отпорност. И они мене разабирају
При обраћању. Али, кад стигну кућама
И пијано се испавају на мадрацима
Од брачних исклизнућа, мисле о другом.
Увек о новцу, не о ономе што се њиме
Не може прибавити. О сутрашњем дану
Увек, и окршају с њим. Не о одсутности
Из поезије, и из живота који задржава
Ситниш и посвећује се придошлицама.

ОД КОЈИХ ЗАВИСИ ДИСАЊЕ

У као душа несталном поподневу,
Након одмора и брзог листања
Књижевног часописа, ваља покупити
Коров у дворишту, поразити, белином
Доскора скривени, несклад. То је лако,
Кажем, одлажући излазак из собе
Због тек пристиглих песама.

Ваља слушати врапце и гугутке,
Крочити са обале у запремину,
Препуњен њиховим везама, и пронаћи
Спојеве од којих зависи дисање,
Као на острву некад логорашима.
То се може. Увек кад нужно је
Заташкати обиље.

ОДАВНО НИСАМ ПОСМАТРАО ШУМЕ

Одавно нисам посматрао шуме са заравни,
А могло се безбедно отићи горе,
Где извиру три воде. Као речи: *окшобар,*
Зараван, њосмајрајши. Као: *склонишије.*
Воде се споје са другим водама и отеку
До средоземног песка, да исперу
Запенушани говор нагих тела. Речи
Немају тако дуг ток. Још увек ушушкане
У нијансама жутог и црвеног, чекају:

Да надлежни поправе пут, да сазнам
Постоји ли која истоветна усхићеност
И срце спремно да се маскира, као миш.
Опадају вести и нуде голи предео.
Огледне животиње одбијају послушност.

Чекају речи да заситим се јавних речи,
Да рекнем што морам,
Упркос нијансама. Црпим последње
Залихе боја, сакупљене онда кад сањарије
Не беху божанствено неопходне.

ШАРЕНА ФОРМА

Ономад сам угледао младог фазана
У сувом корову, у малињаку. Шћућурив се,
Чекао је мој покрет како би прозрео готовост
Које није било, не рачунајући
Похлепу за бојама.

Идући пут, хтео сам, лишен мотива,
Да ухватим га. Није се помицао
Све док нисам пружио руку ка тој
Устрепталости. Било је узаман
Кретати даље кроз вреже и лишће,
Проверавати надмоћ прерушавања.

Од онда, птицу не затичем у башти,
Обиље семења где зачиње спокој.
Откривши га другде, нетремице вреба
Прилику да срцу приушти страх и оснажи
Смисао шарене форме.

Ја вребам какав сродан облик. Потирање.

АВГУСТ У БОЦАМА

И прошлог смо августа правили сок
Од купина, шуме и брда спустили у боце
На дворишном столу. Та осунчана брда,
Прошарана мештанима, те шуме,
Прозирније од воде која гргољи
Као исцеђени говор.

Опет цедимо сок. До лаката у крви
Купина, први пут убраних на међи,
Засађених да буду вазда доступне. Ни налик
Здрављу од лане: тада плодови беху склоњени
У шипражју, као лихвари у летњиковцу.

Тражећи тамну слаткост, причали смо, питоми,
Изгребане коже, о изостанку преображења
И сиктању близу ђона.
Сада замишљамо шумове, драге гласове,
И птице што још нас мотре,
Снебивајући се да огласе неприсуство.

У ДУБИНИ РЕКЕ

Пријатељ је, кад сам бануо, спремао рибу.
И одмах пронашао балон с нешто вина.
Кад је улов почео да руди, лила је киша.

Говорили смо о пљуску, усхићени,
Као што ћутимо о драгом камењу и гробу
У безводном Јерусалиму.

Тек доступном примичемо речи:
Разложеним рибама, вину и капиларима
Киселкастог дана, пуни небрушеног ишчекивања

Да прелије се, преко обале.

РЕЗУЛТАТ

Преспавао сам вести.
Омиљени тим борио се синоћ
На ћилиму од банкнота.
Трчао сам, у сну, и ја, као што јурих,
Непрестанце, минулих деценија
На путу ка свлационици. Понекад је било
Охолих посматрача, чешће невидљив
Савладавах ћуди делилаца правде.

Траје неизвесност, укусна као кајгана,
Са сланином, на ребрима виљушке зрели сир.
• Узмем ли телефон да се распитам
За резултате, такнућу бодљикаву стрепњу.
Ниједан исход не знам. Производ сна је остао
Под перином, резултати момака који су
Трагали за срећом на булеварима и на граници,
Још се транспортују у мртвачнице.
Црвени картони на истренираним грудима.
Сви смо добили по један, не знамо шта с њима,
Док шестари, у облацима, доба казне.

У ушушканом засеоку, међу шљивама
И кљуновима, неко заузет сабирањем
Кани да ме позове и распита се за здравље.
И одустаје, одустаје, одустаје. Одустаје.

ПРЕД ШАЛТЕРОМ

Да бих оправдао отвореност, вртачу
У грудном кошу, пребирам по гласовима,
Иштући неравнину и смех. У неситим
Годинама присиљен на стрпљење, прилежно
Отклањам слике, подређујући науму
И сваки привид. Остале су само фотографије
На зиду: бивши и будући вођа, један поред
Другога, и бог Морфеј на невидљивом чавлу.

Смех је испао из рама. По крхотинама,
Смерно газе придошли жамори, штедећи
Мускулатуру за гелере неизвесног. Вешто
Избегавају гомилице згужваних речи и крвави
Испљувак. Милујем формуларе, из шкрапе
Капље лимфа по обрасцима. Иако знам да име
Није нужно, потписујем се, криомице сабирајући
Говор и правила о попуњавању рубрика.
Одважне речи налазе места на таваници.
Творе нечујност, истоветну петингу
Експлозивних пуњења у утробама бомбардера.

Излазим необављена посла, с надом
Да и моје речи висе на небеским концима.
Јасне трагове остављају ђонови, неопрезно
Умочени у језерце слузи и сукрвице.

КОНТРОЛА НАД ЦЕЛИНОМ

Нагнут над сићушним догађајима,
Пратећи серијску производњу
Сазнавах годинама да је све мање места
За истински удар изнутра,
Кад тело проверава може ли
Да контролише целину: мишиће и кости,
Течности драгоцене. Нижу се збивања
Као парчићи меса на жици у провинцијском
Ресторану. Цврче на жару, наочиглед
Гладне руље. Другачије несит
Повремено се удаљавам и издалека
Зачикавам нанизаним речима. Равнодушни
Пред стиховима, посматрачи отварају
Новине. Запуштена конобарица
Невешто контролише облине и тоне
У астматичан смех, псујући.

ЗАБУНА

Очекивао сам да неко дође,
Или позив у самоћу,
И да први чујем уштеђене речи.
Хтео да дознам постоји ли још
Она усамљеност,
Коју сам повремено укрштао
Са властитим одустајањем.
И сазнавао при овлашним додирима
Да би требало другачије уредити
Бивак за то топло, уморно срце,
Омиљено међу хирурзима и политичарима,
Као и сваки миокард.

Али нико није дошао, телефон се није
Огласио, ако не рачунам
Позив непознате жене
Која је питала да ли пишем песме.
Оћутах. Откако сам читала
Ваше стихове, непрекидно плачем,
Казала је. Млада жена рида
Због поезије. Спарује искуство
И нагон за њим. Разумем, рекох,
Али посреди је забуна, погрешан број.

Плаче се кад боли, или од среће,
Никако због имитације
Што бестидно обликује постојање.

КАО ДЛАНОМ О ДЛАН

Као дланом о длан,
Пола живота је прошло. Равнодушно,
Као да говори о кретању ратних трупа,
Готово свакодневно неко ме подсети
На године, остале у сећању
Због клањања природи и, још више,
Због недоумица. Настојим, у налетима
Беспоговорне жудње, да откријем
И друге састојке у шкртим костима.
Листам недовршене, глачам одбачене
Песме из прашњавих фасцикли.
Било је догађаја и бола,
Непорецивог у поређењу с оним
Што је обећано насумце одабраној јави.

А уистину: можда је прошло много више,
Можда сам превалио тек трећину пута,
Потпуно несклон математици
И функцијама на које рачуна
Постојање. Као дланом о длан –
Чедна слика, погодна да изрази
Ненарушиву нужност с којом ступамо
У сваку нову секунду. У сећање.

Као дланом о длан, и рат је прошао.
Памтим да нисам клањао се. Није било
Недоумица. Само потреба да сазнам
Да ли мину четврт, половина или
Читава војна, али то нико није могао
Да ми каже, чак ни они безнадно
Заварани незнањем о туђим животима.

ИСЦРПЉЕНОСТ

Исцрпљен сам. Телу више не прија
Похотна обамрлост, кад му је свеједно
Шта се дешава тамо где није,
Изван ових зидова, далеко од књига.
Накупило се путовања, песници ми дарују
Најновија издања, поштар редовно
Доноси писма и часописе. Ето, прођем
Поред маслачка, а не плетем манифест
О златном кругу. Јуче сам заборавио
Да нахраним мачку. Немар, шта ли је.
Отупелост, разливена као реченице
Представника народа.

Писац, с којим сам недавно ручао
И обилно се трампио, још је у другом поглављу
Нахранио животиње и збринуо двоношца.
Не мари ни за шта, приповеда ми, сем за фикцију.
Све и јесте нестварно: памфлети, манифести,
Објаве. А мачка, а маслачак, рекох.
Док су сенке касале по нашим наборима,
Пожалио се да је исцрпљен од крхотина
Које кроз пар година неће бити довољне,
Ни за шломбу у секутићу; од ситница којима
Планета забашурује несавршеност станара.
Угрожена је моја преданост књижевним стварима,
Понавља, док једемо рибу бодрену
Таласима несагледивог света и пијуцкамо
Вино без порекла. А јужније, у жупама,
Мраз је спржио чокоте, сада гусенице
Настављају пир, рекоше научници
У емисији о променама климе.

ИЗНУТРА

Сумрак је вунени цемпер
Навучен преко голе коже.
Гребе руно преображених оваца.
Острижене пред клање,
Нису могле знати ништа
О раскоши свог поклона.
Месо је поједено на парастосу,
Заливено обилним говорима
О данима без смрти.

Чују се гласови животиња
И људи који брину о њима,
Гласи се и сама брига,
Уморна од ритуала, немоћна
Да кожи присније приђе,
Изнутра, ако је могуће,
Кроз дубину и таму,
Довољно моћну да замени
Сваки нестанак оплођеног сјаја.

ПРЕД ЗОРУ

У отвореном исечку након дубоког сна,
Пред поновни смирај, изливен
У најмањи калуп, послушкујем: благ ветар,
Орах напушта лежиште. Завеса се помера,
Сабирајући у наборима топле дрхтаје
Што, преобличени у сећање, слабе тело.
Непотребан терет пред потонуће,
Кад читав свет стане у шум срца,
Или у бректање касног аутомобила. Тару се
Звукови, истина ретки, о предисторијски
Рељеф јастука, о апликације с темом
Пленума. Из тубе се, као из чира, негде близу,
Помала паста, исцрпне припреме за одлазак
Смирују власницу лаких снова.

Чекам корак каквог тата, цокулу у трави,
Или сличан несразмер. Ако промолим
Главу кроз прозор, исцуреће из исечка
Садржај на коме се темељи годинама
Освајана потреба да облике никада
Не растворим знањем о њима,
Већ да стрепим, вџс измаглица, пена,
Паста измешана од привиђења.

ПРЕСТО

Нема предострожности у ћутању,
Нити је ћутање одговор на безумне
Покушаје сажимања. Ћутим, јер мачка
Разуме сваки мој напор, њена лобања
Као лупа увећава парченце сланине
И зделицу белине. Када дува,
Стабла дописују годове
Не тражећи подршку. Забављени
Свакодневним пословима, људи говоре
Колико је неопходно, трампећи грумење наде.
Увече одмарају, препуштени мимици
И покретима. Не обављају посете,
Или сасвим ретко, кад желе да обнове
Знање матерњег језика. Али посећују
Друге државе без бојазни од хица.
И краљ је био храбар, шепурећи се
На пристаништу у отвореном аутомобилу.
Безумно сажет, краљевски дише
Не обзнањујући сазнања.

ЕХО

Доспели су и до нас брзи дани,
Љескају се на трулој води.
Трају колико и закључци које
Уобличимо, увек говорећи о другом.
Не о прелиставању зебње, и магли,
Пробушеној отворима на телу.
Љубичасти или ружичасти, не знам
Поуздано, заласци призивају негдашњу
Издашност и доскора приручне
Могућности: седети са пријатељима
И причати о сликарству, жустро и убеђено,
Како умеју само очајници и сишавши;
Или отићи у брда, у потрагу за схватљивим
Бојама. Био сам сијасет пута део застора
Иза којег се стропоштава (баш тако!) кугла.

Неко други сад тамо корача,
Среће шумара и ловочувара, устрептала срца
Говори да је приспео без намере
И асоцијативног низања у глави. Ужива
У одбројавању и откуцајима дамара.
Самоћа још није преступ, правда се
Нехотични трагалац пред сумњом
Заштитника и строгим отворима двоцевке.

Отуда је видљива другачија завеса.
Људи нису чак ни тачкице, како се несмотрено
Вели, куће налик су коцкицама за забаву.
Игра за богове и децу. Учени незнанац
Одмах би схватио суштину, нанесену
Да се дани, сви дани, забашуре у бразди
Недоступној извору: апстракција, пука
Апстракција, прозирност премазана одјецима.

ПОСТАТИ СТАБЛО

До танчина сам именовao стање
На чијим рубовима задржавам слова
И речи. Градим зидове, знаке
Постављам за пролазнике који цепове
Пуне бескорисним мерама.
Састављен сам од неважних потреба.

Боље да седим у трави,
Сред гранатих сенки, и нагађам када ће
Пасти киша. Боље да ставим потпис
Испод прогласа. Мастило се споји
С другим, неочекиваним облицима слова.

Могао бих да се бавим душом,
Светлуцава док удара у дуваре,
Ослабљена од лепљивости и материјала
Од којих су зидови састављени.

Али не: данас сам кречио стабла
У дворишту. Крепио тело посматрајући
Како се слој суши.

На улицу изашао, да отуда окрзнем
Белину, желео да првом пролазнику

Кажем: лепо је кад си стабло.

ДВАДЕСЕТИ

Макар сажети га до читљивости.
Невиђено сабијање, као мотор
Са унутрашњим сагоревањем. Прасак, потом,
У разуму: опојни мирис гасова из цеви.
Слатки губитак свести, сведеност на фигуру
У шаху. Безброј комбинација, рука што повлачи,
Невидљива. Немогуће га описати, ни уз помоћ
Синегдохе (заједничко узимање), са примерима
Из Вујаклије: *силан војник ѿоље ѿриѿиснуо,*
Нећу ѿвога хљеба ѿгазиѿи. Покушавали јесмо.
Приказати, рашчланити, сабрати. Ветар,
Нечујан, још покреће ветрењаче.
Мливо је разложено до непрепознавања.
Будућим тумачима биће лакше: све се
Ипак уклопи у бајку. Био једном један век,
У њему мајушни људи, председници, принцезе,
Змајеви и аждахе, деца, стасала одмах по рођењу.

ОМРАЖЕНА ДЕСКРИПЦИЈА

Не уме простор у опис. Сурово бео,
Шта да тражи у њему.
Ни стало ми није. Али треба
Пренети нешто на ову страну,
Где белине понајмање има.

Утопљен, изашао сам с том намером,
Препун сирупа и антибиотика.
Ако приказ није могућ, та омражена
Дескрипција, могу ли научити
Шта од врапца, од трага мачијег
У дубоком, у снегу. Од перја и неколико
Капљи крви на импровизованом стратишту.
Могу ли, на падини, од деце која не траже
Корен славља, окамењеног негде, или свуда,
Само не умем да га препознам.

НА ПРАГУ

Кад изађем у ноћ, топлу чоколаду,
Никад не знам од чега ћу копнети,
Као што заводница не предвиђа
Како и кога ће растварати.
Потреба грезне у муљ случајног.

У суседству, плусак цике, девојчица
Бележи рођендан. Памтим ли бар један
Из мојих давних година. Не сећам се славља,
Иако сам настојао да испуним
Тело, потребно више него икад,

Више него што смем да одам
У часу кад слике охоло надиру,
Претећи да се сретну с топлином
И поремете заводљиви склад трпљења
И равнодушја, једини преостао.

БЕЛЕШКА О ПЕСНИКУ

Живорад Недељковић је рођен 5. XII 1959. године у Краљеву. Живи у Подунавцима. Објавио је збирке песама *Погрешна прогноза* (1991) и *Мајка* (1994).

ПЕСМЕ У ОВОЈ КЊИЗИ

- 5 Неумерени рад година
- 6 Уз сећање на детињство
- 7 Сабрана лирика
- 8 Вече кад смо ловили говор
- 9 Сладолед
- 10 Превазиђена нарација
- 11 Бебина кожа
- 12 Како сам
- 13 Ред тишине
- 14 Кишни дани у Белфасту
- 15 Чекајући кафу у непознатом граду
- 16 Као предговор
- 17 Мачка која лови пурпур
- 18 Метла
- 19 Топло је
- 20 Катетер
- 21 Туристичка посета манастиру
- 22 Телефон
- 23 Поноћни воз
- 24 Чекање
- 25 Бајка о ћутању
- 26 У спарну ноћ
- 27 Песник на Врачару
- 28 Тутин
- 29 Београд, жеља за увећањем
- 30 Светлост у ноћи
- 31 Миришу цветићи на гранама шљива
- 32 Разгледница
- 33 Неколико стотина метара
- 34 Црвени ветар
- 35 Нека, готово небитна, ситница
- 36 Ситниш
- 37 Од којих зависи дисање
- 38 Одавно нисам посматрао шуме
- 39 Шарена форма

- 40 Август у боцама
  - 41 У дубини реке
  - 42 Резултат
  - 43 Пред шалтером
  - 44 Контрола над целином
  - 45 Забуна
  - 46 Као дланом о длан
  - 47 Исцрпљеност
  - 48 Изнутра
  - 49 Пред зору
  - 50 Престо
  - 51 Ехо
  - 52 Постати стабло
  - 53 Двадесети
  - 54 Омражена дескрипција
  - 55 На прагу
-
- 57 Белешка о песнику

Живорад Недељковић
ТУТИН И ЈОШ
50 ПЕСАМА

Издање часописа

поела

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига друга

Уредник и рецензент
ДРАГАН ХАМОВИЋ

Издавач
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„РАДОСЛАВ ВЕСНИЋ” – КРАЉЕВО

За издавача
МИТАР МИТРОВИЋ

Опрема корице
ДРАГАН ПЕШИЋ

Слог и прелом
ПОВЕЉА

Штампа

Komino Trade

Краљево

Тираж
500

Краљево
новембар
1998

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

886.1-1

НЕДЕЉКОВИЋ, Живорад

Тутин и још 50 песама / Живорад Недељковић. – Краљево : Народна библиотека „Радослав Веснић”, 1998 (Краљево : Komino Trade). – 57 стр. ; 20 см. – (Издање часописа Повеља. Библиотека Поезија, данас ; књ. 2)

Тираж 500. – Белешка о песнику: стр. 57.

ИД = 69214732

Народна библиотека
'Стефан Првовенчани'

П 821.163.3/.6-1

НЕДЕЛКОВИЌ Ж.

Тутин и још 50

КРАЛЕВО

000152672

COBISS ◦

ПОЧЕТА